

MILICIENS PARA-COMMANDO EVENTS

V.Z.W.

FALL-OUT

N°007 - PARACHUTES

Teambuilding / mini-Bootcamp Go-Para-Kado

Eind 2018 contacteerde een leraar van het stedelijk onderwijs Antwerpen mij om een Death-Ride te doen voor leerlingen van het laatste en voorlaatste middelbaar. Het ging in totaal om een 50 tal leerlingen.

De chef stelde voor om er een heel dag van te maken in de vorm van een mini-bootcamp die als teambuilding kon aanzien worden. De school stemde daarmee in.

Het evenement zou doorgaan eind maart. Initieel zou het gaan over twee groepen van 50 leerlingen gespreid over twee dagen. In realiteit werd het één met één groep van een vijftig tal leden.

Een paar weken voor de mini-bootcamp werd er afgesproken met de begeleiders van de school. Omdat we maar met een paar leden de beveiliging en de groepen konden begeleiden werd er door de chef voorgesteld ook de begeleiders een handje zouden toesteken. Zeggegd zo gedaan en de chef werkte een plan uit voor de teambuilding/mini-bootcamp.

De chef doopte het evenement "Go-Para-Kado". Dit concept zou ook nog later gebruikt kunnen worden. Het bestond uit een 4 tal punten verspreid rond de toeristentoren van Harelbeke.

De volgende punten werden gekozen :

- mini-koorden piste
- Raagberrie met M56 zeil
- Luchtkarabijn
- Death-Ride

Het plan werd besproken met de begeleiders en ook goedgekeurd. Het scenario van de dag ging als volgt : Om 9uur 25min Bart komen de leerlingen met begeleiders beneden aan het kerkhof aan. Daar wordt per leerling een pet van MPC uitgedeeld waarna de leerlingen naar boven moet lopen. Boven aan de kapel staat een lid van MPC die roept of het niet sneller kan en heeft een andere richting uitstuurt.

Eenmaal aangekomen bij een tweede lid van MPC wordt de leerling verder in looppas doorgeleid totdat na een kilometer door het bos te hebben gelopen, aankomt bij chef Mil.

De chef zet hen kordaat en zonder uitleg in het peloton. Als alle leerlingen aangekomen zijn onder de toren, wordt de drill aangeleerd in een klein half uur. Daarna wordt een korte briefing aan de leerlingen gegeven met de juiste drill.

Verbaasd om zeggen dat de 50 leerlingen na nog geen half uur een toch wel mooie drill lieten zien.

Na de fall-out wordt het peloton in secties verdeeld. Daarna vertrekt ieder sectie naar een punt waar de activiteit plaats vindt.

Graf stond aan het luchtkarabijn schietenstand een kilometer verderop. Jako en Leo aan de Death-Ride aan de toren. De chef aan de mini-koorden piste samen met Bart.

Het was de bedoeling dat er na één uur een rotatie van de secties plaatsvond. Rond 12u30 was een korte lunchpauze voorzien met een didactische stand met M1.30.

Na de lunch werd er "verzamelen" geroepen en alle leerlingen gingen in peloton staan. Na een korte drill en briefing ging de dag verder.

Omstreeks 16u00 waren alle punten door alle leerlingen bezocht. Er volgde nog een kleine debriefing

met de leerlingen en begeleiders. Daarna vertrok iedereen huiswaarts.

De leden van MPC bouwden alle punten af en vertrokken na een nog gezellige samenzijn met Bart van de toren terug huiswaarts.

Weeral een job well done door de leden van MPC ...

Chef Mil
<https://www.mpc-events.be/gallerij/gallerij20190328.html>

Pieter vroeg wie zijn plaats wou innemen in het vliegtuig. Dit om het vliegtuig vol te krijgen. Mil stelde zich onmiddellijk kandidaat en rende samen met Pieter naar de hangaar voor de fitting harness. De cursisten liepen al richting vliegtuig, de fitting van Mil moest snel gebeuren. In nog geen twee minuten was Mil gefit en gecontroleerd door Pieter. De laatste man van de cursisten was al reeds in het vliegtuig aan het stappen toen Mil aankwam aan de deur van het vliegtuig.

Taftje zat als laatste in de vliegtuig en lachte. Hij hielp Mil in het vliegtuig. Daarna steeg het vliegtuig op. Door de toenemende wind landde iedereen langs de DZ. Mil landde op de rand en kon net op tijd de prikkeldraad vermijden. De Zweden landden over de weg in het veld. Ook Daniel vloog over een hoeve recht een tuin in. Al bij al kon iedereen blessures vermijden.

Omstreeks 17u30 werd de derde en laatste sprong van de dag gedaan. Daarna werd er nog geplooid tot 19u30 waarna we terug naar de camping gingen. Taftje bleef op het vliegveld want hij moest de hangaar bewaken met de parachutes.

Guido en Jako besloten de volgende dag te springen nadat de cursisten hun 5 sprongen hadden voltooid. De twee laatste sprongen werden afgehandeld, maar de wind kwam op. Bij de laatste sprong van de cursisten, rond 14u00, kwamen ze allemaal naast de DZ terecht. De meeste Zweden kwamen met een smak tegen de grond terecht. Buiten een paar schrammen werd er gelukkig niemand gewond.

Nu kwamen Jako en Guido aan de beurt. Zij stonden de volgende op de manifest. Echter 10 minuten voor de sprong werd deze geannuleerd. De rest van de middag werden er parachutes geplooid. Roy kondigde aan dat s' avonds de Pathfinder wing uitgereikt ging worden rond 21u00. Wij keerden rond 18u00 terug naar de camping voor ons avondmaal. Omstreeks 21u00 waren we terug in de kantine van het vliegveld. De uitreiking begon. Daniel en Taftje samen met de rest van de cursisten kregen hun Pathfinders wing met certificaat.

Opeens riep Roy de naam van Mil af. Deze reageerde niet direct aangezien hij dat niet had verwacht. Hij ging naar voren en Roy overhandigde hem zijn 50de Pathfinders wing. Er werd nog wat nagepraat en een paar Heinekens werden geconsumeerd.

Donderdagmorgen begaven we ons weer naar het vliegveld. Maar er stond zelfs meer wind dan de dag ervoor. Het werd een CANCEL voor de hele dag. Er werd dan maar verder geplooid. Na de middag, toen alle parachutes waren geplooid, was het de uitreiking van de militaire Nederlandse B-wing met certificaat aan de cursisten

Death-Ride As : Buitensporig

We arriveerden vrijdagmiddag 10 mei in As voor de opbouw van de Death-ride. Deze jaar wilden we eens een andere opstelling testen. In plaats van een stelling van twee hoog, een stelling van drie hoog.

Dit had als voordeel dat er een sneller afdaling mogelijk was. Rond vijf uur was de opstelling klaar. Een stelling van ongeveer 5 meter hoog stond in de toren. Nu moesten we bekijken of het praktisch mogelijk was voor de bezoekers om de Death-ride te doen.

Maar al na een eerste test bleek dat het te moeilijk ging zijn voor de doorsnee bezoeker. Ook moesten ze vertrekken boven de kruis van het venster en konden we hen moeilijk begeleiden en beveiligen. De installatie werd volledig afgekeurd door chef Mil. Vlug werd de installatie van het vorig jaar terug opgebouwd.

Zaterdag omstreeks 10 uur s 'morgens arriveerden onze leden voor de beveiliging van de Death-ride. Het was guur weer. Een groot verschil met verleden jaar, toen was het 26 graden met stralende zon. Nu haalden we hooguit 14 graden met een gure noorden wind. Voor het eerst was Taftje en zijn zoon erbij. We spande de Death-ride aan en controleerde de Death-ride. Daarna stelde de zoon van Taftje zich vrijwillig voor om de eerste test te doen

Deze werd zonder problemen uitgevoerd en de installatie werd goedgekeurd voor de bezoekers. Omstreeks 12u30 kwam Leen, een van de organisatoren, ons uitnodigen voor de lunch. Zoals vorig jaar vond die plaats in de treinwagon. Na de lunch begaven we ons naar de Death-ride. Er stonden al een paar bezoekers te wachten. Taftje en chef Mil zorgden voor de klimbroekjes en controle. Pé, Daniel, Jako en Guido stonden beneden voor het remmen. Boven stond Leo voor het aanhaken van de bezoekers.

De zaterdagmiddag verliep vlot maar door het gure weer waren er niet veel bezoekers. We haalden maximum een 70 tal bezoekers. Omstreeks 18u30 stak Leo de BBQ aan. Er werd lekker gesmild ... Na het eten werden onze M2000 rechtgezet waarna we nog iets gingen drinken in de café van het evenement. Dit was vroeger het treinstation van As. Het werd laat en rond 00u30 gingen we naar onze tent. Rond 08u30 werd er gewekt. Er wachtte ons een ontbijt die de organisatie ons had aangeboden.

Rond 11u00 kwam Leen langs voor om de stand van zake. Het weer was beter dan de dag ervoor. Na de lunch gingen we de Death-ride bemannen.

(1000 m). Alle andere sticks werden op 1000 voet (330m) gedropt. Wat vrij laag was aangezien we in Teuge steeds op 2000 voet (600 m) werden gedropt.

Na de fitting werden de sticks samengesteld per vlucht. Daarna controleerde Izzy onze fitting. Na nog geen 10 min kwam de Dakota aan. Een prachtig zicaat. De eerste 3 sticks gingen aan boord, wij moesten nog wachten. Het vliegtuig steeg op.

Twintig minuten later landde hij weer. Het was nu onze beurt. We begaven ons naar de Dakota. De chef sprong als eerste daarachter Daniel, Jako, Leo en Guido. Taftje ging als skydiver met de Belgische vlag springen. In een lange rij stapten we achter elkaar in het vliegtuig. We zaten op de grond op een rij achter elkaar aan de kant van de deur. De deur was er uitgehaald.

De Dakota vertrok en begaf zich naar de startbaan. De motoren kwamen op toeren en het vliegtuig versnelde. Na enkel seconden was er een "Lift Off" en de Dakota was airborne. Na nog geen 5 minuten stond de jumpmaster op en haakte zich vast. Hij gaf ons het bevel "Stand-Up", "Hook Up".

We stonden op en haakte onze staticline vast aan de kabel. Daarna volgde "Check Equipment". De chef keek wat verward achterom, dit omdat hij als eerste stond en verwachtte een tik op de schouder en een "number two OK" van Daniel, maar die kwam er niet. De jumpmaster werd nerveus en herhaalde "Check Equipment" er gebeurde niets.

Toen werd hij wat boos en keek naar Izzy die achter hem stond. Zij keek naar achter en zag dat alles in orde was. De jumpmaster draaide zich naar de deur en riep tegen de chef "JUMP", "JUMP". Verrast keek de chef om, hij had dit niet verwacht. Hij stond nog twee meter van de deur. Helemaal niet in de deur ???

Bij de Belgisch vliegtuig drill in de C-130 moet de eerste para steeds in de deur gaan staan. De andere plaatsten zich aansluitend achter hem. Daarna werd er gewacht tot de ploot de lamp op GROEN zette waarna de dispatcher, die achter de eerste man stond en hem vasthield, een klopje op de schouder gaf waarna de eerste para mocht springen. Daarna volgende de rest in hoog tempo achter hem.

De jumpmaster, die een Vietnam veteraan was, riep "GO" "GO" "GO". De chef kwam in actie en liep naar de deur en sprong. Hij dacht nog, wat is de grond dichtbij? De andere mannen volgden. Met ruk ging de parachute open. De chef telde 301, 302, 303 ... parachute en keek op. Tot zijn verbazing zag hij een half open parachute? Waarna onmiddellijk en na hij ineens diep naar beneden viel. Direct reageerde hij en nam de spronghouding terug aan. Na een twee tal seconden keek hij terug omhoog en

Herdenkingsprong Operatie Market Garden WOII 75 jaar

Na onze parachute sprong voor de 75 jarige herdenking aan operatie Caliban begin september te Peer, dachten we dat dit de laatste sprong van het jaar ging worden. Normaliter moet men zich rond maart opgeven voor alle herdenkingsprongen tijdens het jaar bij de Pathfinders.

Het was dan ook niet voorzien dat onze leden gingen deelnemen aan deze sprong te Arnhem. Trouwens alle plaatsen waren al maanden op voorhand volzet voor het weekend van 20, 21 en 22 september. Daarnaast dienen alle deelnemers in de juiste uniform te springen, namelijk de Britse paratroopersuniform, die tijdens WOII werd gedragen. Deze type uniforms zijn niet in onze bezit.

Wel is het zo dat de Belgische parachutisten in 1942 een onderdeel uitmaakten van de Britse SAS. Wij als MPC voorzien enkel de periode 1952 - 1993 van de Belgische miliciens Para-Commando's. De eerste lichtingen miliciens Para-Commando droegen wel voornamelijk Britse uniformen en gebruikten de Britse korpsmateriaal tot ongeveer de jaren 1960. Dus wij hadden wel een paar smokevesten van de jaren 1950, die in wezen afkomstig waren van de Britten. Verder hadden we ook een paar Britse spronghelmen, die het Belgische leger droeg tot in de jaren 1970.

Ongeveer één week voor deze sprong, de donderdag een week na de parachutesprong van operatie Caliban SAS, contacteerde Guido mij met de vraag om in Arnhem te springen. Ik legde hem uit dat het zo goed als onmogelijk was. Hij moest maar contact opnemen met Izzy en Roy.

Verder wees ik hem erop dat we niet de kledij voor deze sprong hadden ... Hij ging het toch proberen zei hij. Ik volgde wel op facebook de groep Pathfinders en zag hier en daar een paar berichten van leden die medisch niet in orde waren voor deze sprong maar achte er verder geen enkel belang aan ... Vrijdag kreeg ik een bericht van Guido dat er nog twee plaatsen vrij waren voor de sprong in Arnhem op zaterdag 21 september. Hij vroeg aan mij om mee te gaan. Eerst zag ik dat niet zitten ivm de kledij. Ik nam dan toch contact op met Roy, de chef van de Pathfinders. Hij wees me erop dat de kledij wel verplicht was, namelijk het Britse uniform van de toenmalige paratroopers ... Ik legde uit wat we al hadden en hij ging akkoord met de Belgische uniformen van de jaren 1950 met enkel een andere type broek en getten. Hij stelde als broek voor om de service dress broek van de Britten te gebruiken. Chef Milschoot in actie, maar na 3 dagen kon hij geen Britse broeken vinden. Verder melde

Jako zien ook nog aan voor deze sprong. Ik zei dat hij best Izzy hiervoor kon contacteren. Hij kreeg bericht dat hij antwoord ging krijgen ten laatste vrijdag voor de sprong. Nu moest ik 3 broeken 3 paar getten, 3 rode mutsen met Engelse para kenteken vinden in een paar dagen! Waar een wil is, is een weg dacht de chef en met de juiste Spirit komen we er wel. De Goden waren ons goed gezind ...

Woensdag kon ik 3 broeken bemachtigen, nl oude service dress broeken van de jaren 1980 ABL in de juiste maten, alsook 3 paar getten. De broeken hebben dezelfde kleur als de Britse broeken. Verder werden de 3 spronghelmen van de jaren 1960 in snel-tempo gerestaureerd en per toeval lagen er 3 rode mutsen met Engelse para kentekens voor het grijpen in de Amerikaanse stockhuis. We waren qua kledij nu helemaal in orde! Vrijdagmiddag, de dag voor de sprong, kreeg Jako dan het verlossende antwoord van Izzy ... een

In the Footsteps of the 82nd Airborne walk La Gleize 2020

Stipt om 09u00 8 februari was ik ter plaatse. Dus ging ik op zoek naar Leo. We ontmoeten elkaar buiten de kantine. Er was veel volk aanwezig. Overall liepen de re-enactors WWII gekleed in Amerikaanse kledij van toen.

Blijkbaar was Leo al om 08u00 aangekomen. Plotseling belde Pé mij stond boven aan de kerk. We schreven ons in bij de organisatie en vertrokken richting auto van de chef. Daar werden de wapens uitgedaald en we gingen en route. Pé droeg de MAG en Leo en ik een FNC. We hadden allemaal onze Tapzakken volledig gefit.

Het was al 09u20. De eerste twee kilometers gingen vlot. Het parcours was drassig met veel modder en slijk. Het had de afgelopen weken veel geregend en dat was te merken. Het was 7 graden en bevocht dus ideaal wandelweer.

We stapten door de velden, onder een tunnel door en over een oude brug. Daarna volgde de eerste helling van 100 meter. Aan het begin van deze helling haalde Taftje ons in. Hij ging namelijk het parcours lopen. Iets wat hij elk jaar deed. Na een korte babbel, met een opmerking van de chef over zijn looptempo, wat een Jan...te outfit heb jij aan?, versnelde hij en zijn makkers en ze verdwenen uit het zicht.

Het begon door te regenen na 500m klimmen stijl bergop en ieder ging zijn eigen tempo met Pé en de MAG voorop. Na een half uur kwam er een einde aan de helling. Pé was nu veel voorop en Leo een stuk achter.

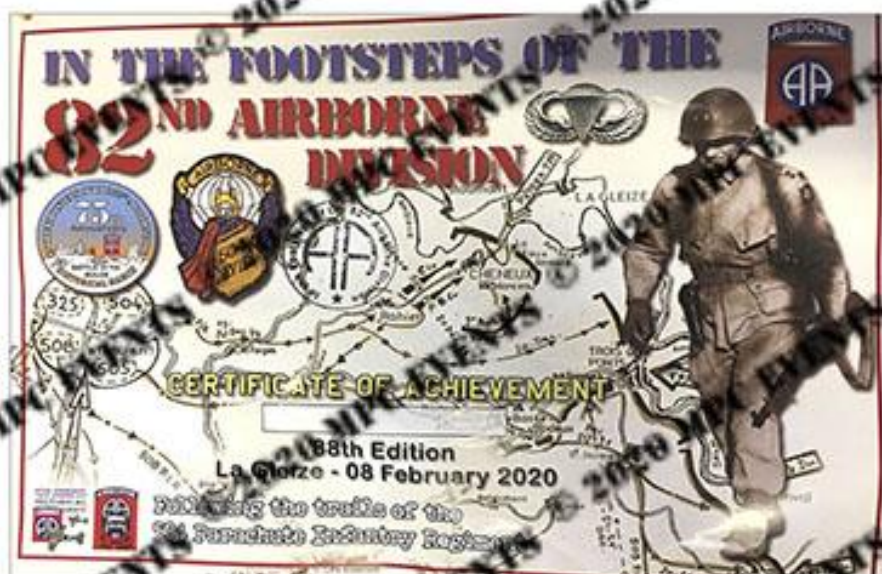
Dus zat er niet anders op om de tempo op te drijven om te proberen bij Pé aan te sluiten. Na een kwartier zag de chef hem in de verte. Het duurde niet lang of ze waren weer samen.

Na een groot uur was er een eerste stop op ongeveer 5 kilometer. We stopten en dronken wat. Na een kwartier vertrokken we en zagen Leo net nog voor onze vertrek aankomen.

We vervolgden onze weg met nog eens een bergop. Daarna werd het terrein vlakker voor over een paar kilometer. Omstreeks 12u30 arriveerden we aan het punt van de lunch.

We aten onze lunchpakket op en vervolgden onze weg om 13u00. Het terrein ging golvend berg op, berg af. Na een uur bereikten we de laatste lange klim een stevige helling van meer dan 500m om dan te eindigen in een modderige weide.

Na een laatste stevige bergop van een paar 100 meter kwamen we aan bij de kantine in La Gleize waar we

HISTORIEK LES 16 : ONZE PARACHUTEN

A. Type parachutes

Alle miliciens Para-Commando's hebben slechts met maximaal 3 verschillende types parachutes gesprongen. Allemaal hadden ze een automatische opening. Dit wil zeggen een static-line met haak die aan een kabel in het vliegtuig of ballon werd gehaakt.

Gedurende de hele periode 1952—1993 waarbij en miliciens in dienst waren bij het Belgisch leger waren er 3 type parachutes in gebruik. In chronologische volgorde de gebruikte type parachutes :

- 1947 – 1959 : Britse Irvin type X, 50 m² met en zonder reserve
- 1959 – 1964 : Franse TAP-665 met harnas ARZ665-10, 60 m² met reserve TAP-665
- 1964 – 1993 : Franse TAP-672 met harnas ARZ672-12, 74 m² met reserve TAP-501

Sommige beroeps Para-Commando's hebben zelfs met alle drie types gesprongen. De miliciens hebben maximaal met twee verschillende types gesprongen bijvoorbeeld TAP-665 en TAP-672.

Alle type parachutes hadden de mogelijkheid gefit te worden met materiaal al dan niet aflatbaar. Er werd steeds met wapen gesprongen al dan niet aflatbaar.

In het begin werd er, voor een korte periode, zonder reserve parachute gesprongen met de Britse Irvin type X. Na 1956 werd het verplicht om met een reserve parachute te springen.

B. Technische kenmerken van de parachutes

Britse Irvin type-X :

- Oppervlakte: 58 m²
- Diameter: 7,14 m
- Lengte koorden: 7,8 m
- Koorden: 28
- Dalingsnelheid: 7 m/s
- Gewicht: 11,75 kg

Franse TAP-665 :

- Oppervlakte: 60 m²
- Reserve: TAP 665 - 5,6 kg
- Diameter: 8,4 m
- Lengte koorden: 8m
- Koorden: 24
- Dalingsnelheid: 6 m/s
- Gewicht: 11,4 kg

Franse TAP-672 :

- Oppervlakte: 74 m²
- Diameter: 10,1 m
- Reserve: TAP 501 - 5,4 kg - 7,5m/s
- Lengte koorden: 8m
- Koorden: 24
- Dalingsnelheid: 5,6 m/s
- Gewicht: 11,6 kg

C. Type vliegtuigen

Het type vliegtuig waaruit gesprongen werd varieerde over de jaren waardoor ook hier slechts een aantal type over de jaren werden

gebruikt :

- 1947 – 1952 : Douglas DC-3
- 1952 – 1973 : Fairchild Flying boxcar C-119
- 1973 – 2021 : Lockheed Hercules C-130

Natuurlijk werd er ook nog uit andere typen vliegtuigen of helicopters gesprongen meestal op buitenlandse missies of opleidingen waarbij een buitenlands wing werden behaald.

Denk maar aan de Duitse transal de C-160. Alle militairen Para-Commando hebben minstens 2 maal uit de ballon (varken) in schaffan gesprongen. En dit bij de eerste twee sprongen tijdens hun para opleiding voor het behalen van hun para A brevet. (niet Belgische wing).

D. De grondopleiding

- Als eerste werd de "SPRONG-houding" aangeleerd. Licht gebogen benen, benen tegen elkaar, gebogen rug, kin op de borst, handen op de resem, ellebogen naar binnen. Het bevel hiervoor is "SPRONG-Houding". Daarna werd de "PARA-houding" aangeleerd. Licht gebogen benen, benen tegen elkaar, handen aan de hangriemen, ellebogen naar binnen gebogen hoofd. Het bevel hiervoor is "PARA-Houding".

Iedereen moet op bevel in de juiste houding gaan staan, daarna controleert en verbetert de chef de houding van de soldaat indien nodig.

- De volgende stap in de opleiding is de "Exit" uit de deur. Er zijn twee mogelijkheden namelijk "Port" en "Staboard". Dit is respectievelijk port en staboard van het vliegtuig. De "Exit-PORT" is aan de rechterkant van het vliegtuig gezien vanaf de voorkant van het vliegtuig. De "Exit-STABOARD" is aan de linkerkant. Bij de "Exit-PORT" plaatst men de linkervoet voor de rechtervoet waarbij de voet halverings op de rand van de deurs staat. De rechtervoet plaats men 30 cm meer naar achteren. Beide handen, waarbij de vingers gestrekt tegen elkaar zijn, worden aan de buitenkant van de deur geplaatst met gestrekte armen.

De kin op de borst met gebogen rug en men gaat licht door de benen. Het bevel hiervoor is "STAND in the Door". Bij het bevel "GO", neemt men een grote stap voorwaarts. Bij het verlaten van de deur brengen men de handen naar zijn resem, de benen bij elkaar en dicht, de kin blijft op de borst en men roept "301 - 302 - 303". Bij het landen op de grond huppelt men verder in deze houding totdat het bevelen gedaan is.

DE HELE COMPAGNIE LAG NU KLAAR OM TE
VUREN. DE RODE VLAGGEN WAREN PARAAT.

JAKO HAD ZIJN FN-MAG OP DE RUG VAN MIL
GEZET OM BETER STEUN EN OPEND HET VUUR.

Miliciens Para-Commando Events vzw

DEMANDE D'ADHESION

Nom:

Prénom:

Adresse : N° Bp
Code postal :
Commune :
N° Téléphone : Gsm :
*E-mail :
Date de naissance :
Métier :

- N° de matricule :
- Unité :
- Compagnie :
- N° Brevet A para :
- N° Brevet A cdo :
- Grade :

Autres brevets :

Et les missions accomplies :

Comment voyez-vous votre tâche au sein de l'association :

- ☐ Travailler (seulement ancien para-commandos) ☐ Sympathisant
☐ Aspirant (reenactor) ☐ Membre d'honneur
☐ Autre (spécifier):

Comment voyez-vous votre tâche au sein de l'association :

Je désire faire parti de la vzw Miliciens Para-Commando Events.

Après accord de ma demande :

Je m'engage:

- A lire les statuts et de les signer en écrivant "LU ET APPROUVE"
- Ainsi que l'engagement interieure
- La cotisation est de € 12 à verser sur le compte BB37 7360 1445 9128 en mentionnant : Nom Prénom et cotisation pour l'année

Formulaire à renvoyer à : info@mpc-events.be

